

Onze Band

November/december 2019

63e jaargang, nr. 6

**VRIJZINNIGE GELOOFSGEMEENSCHAP
MIDDEN-DRENTHE**

Bijeenkomsten

Zo.	03 nov.	10.00 uur:	Deze vindt plaats in ons Vrijzinnig Centrum "De Stroming", dus NIET in 't Stroomdal Mevr. Helene Westerik-Lammers
Zo.	17 nov.	15.00 uur:	Preek van de Leek, Henk Berghuis
Zo.	01 dec.	10.00 uur:	1e advent mevr. Helene Westerik-Lammers
Zo.	08 dec	10.00 uur:	2e advent, Drentstaolige deinst, Ds. Hans Katerberg, Borger
Zo.	15 dec.	15.00 uur:	Iets anders / muziek

Er is altijd koffie of thee na de dienst!

Agenda

Di.	05 nov.	19.30 uur:	Over verwondering gesproken
Vr.	08 nov.	20.00 uur:	"Een bijzonder uurtje" Kerk van Odoorn. L'heure exquise
Wo.	13 nov.	14.30 uur:	Algemene Ledenvergadering van de Vrijzinnige geloofsgemeenschap Midden-Drenthe, in het Vrijzinnig Centrum "De Stroming"
Do.	21 nov.	17.30 uur:	Samen eten
Di.	26 nov.	20.00 uur:	Liefde van Beilen
Di.	03 dec.	19.30 uur:	Over verwondering gesproken

Samenstelling bestuur

Voorzitter: Dhr. Wietze de Boer, Rijksweg 207, 9423 PE Hoogersmilde, tel. 0592-459822, email: de.bo20@hetnet.nl

Secretaris: Mevr. Berty Bruggink-Haaijer, Kerklaan 38, 9422 ED Smilde, tel. 0592-414536, of 06-20431335, email: janbruggink@hetnet.nl

Penningmeester: Dhr. Jan Drenth, Sportlaan 3, 9411 BG Beilen, tel. 0593-523779, email: j.e.drenth@ziggo.nl

Banknummer : NL34 RABO 0306 5001 40

2^e Penningmeester: Mevr. Gerda Wiggerink-Wolbers, Perkstraat 5, 9411 PK Beilen, tel. 0593-526889, of 06-13727849, email: gerda@wiggerink.nl

Overige adressen van onze afdeling

Voorganger: mevr. Helene Westerik-Lammers, Van Stolberglaan 49, 7681 GB Vroomshoop, tel. 06-43167139, email: h.h.westerik@outlook.com

Beheerder Website en Facebook: dhr. Wim Boer, Volmachtenstraat 1, 9414 AL Hooghalen, 0593-592045, email: wimboer@trinedmail.nl

Internet: bereikbaar via www.vrijzinnigen.org (klik dan op "Waar vindt u ons", zoek dan op de kaart "Midden-Drenthe", en klik er weer op)

Facebook: zoek op @VRIJZINNIGENBEILEN

Gebouw:

Vrijzinnig Centrum "De Stroming",
Weijerdstraat 9, Beilen (is geen postadres)

Vrijzinnige Geloofsgemeenschap Midden-Drenthe

Vrijzinnig Centrum "De Stroming"

Weijerdstraat 9, Beilen

In V-formatie.....

De afgelopen weken heb ik weer geregeld genoten van overvliegende ganzen. Als ik in de auto zat, zag ik ze. Liep ik te wandelen, dan hoorde ik ze ook.

Het blijft fascinerend, en mijn gedachten gaan dan wel eens verder. Naar het beroemde verhaal van Niels Holgerson en naar een verhaal over tamme ganzen, die door een groep overvliegende wilde ganzen worden geraakt in hun verlangen naar 'thuis'. Dat gevoel van vliegen en vrijheid, dat ken ik ook. Niet zozeer in m'n eentje, maar veeleer met elkaar. Want dat doen de ganzen ook: ze vliegen niet alleen, maar met elkaar. Zo zien we het ook: ze vliegen in een V-formatie. Dat is omdat ze met elkaar zo'n 70% meer vliegvermogen hebben dan alleen. Elke gans creëert met het slaan van zijn vleugels een luchtkussen voor de andere vogel die vlak naast hem vliegt. En zo komen ze dus samen tot dat grote vliegvermogen.

Als een gans uit de formatie vliegt, voelt hij hoe zwaar de luchtweerstand is, en daarom zal hij zo snel mogelijk proberen om weer in de luchtkussens (de V-formatie) terug te keren. Ze wisselen elkaar af in het voorop vliegen, dat gebeurt stilzwijgend: als een gans moe wordt, laat hij zich terugvallen naar achteren en neemt een ander zijn plaats aan de kop over. De geluiden die de ganzen maken (en die wij dus horen als ze boven ons vliegen) zijn aanmoedigingsgeluiden voor de ganzen die voorop vliegen. En als een gans ziek wordt, gewond raakt en uit de formatie valt, gaan er altijd twee ganzen met hem mee. Ze helpen hem naar de grond en blijven daar totdat de gans beter is, of totdat hij gestorven is.

Ontroerend mooi vind ik het. En na een zoektocht op internet lijkt het feitelijk juist te zijn.

Verwonderd ben ik, elke keer opnieuw. Dat de natuur zo prachtig in elkaar zit. Zou dat ons mensen ook iets willen zeggen? Om te weten dat je met elkaar meer energie hebt, om te ervaren dat het logisch is dat je soms aan kop vliegt en soms ook niet. Om je te realiseren dat je zware opdrachten het beste met elkaar kunt doen.

Om als achterhoede de voorhoede aan te moedigen, en niet jaloers te zijn of ondermijnende acties uit te voeren. Om kwetsbaren niet alleen te laten, om bereid te zijn je eigen koers te onderbreken om voor elkaar te zorgen. In de afgelopen weken van stikstof-perikelen en nieuwe problemen in Syrië (om slechts enkele zaken te noemen), dacht ik wel eens: wat als we omhoog kijken om te leren van wat we zien? Is het mogelijk om met elkaar een weg te gaan? En om goed te blijven zorgen voor diegenen die niet mee kunnen?

In het boek 'Een zee van glas' (over rouwen, geschreven door Geerteke van Lierop) kwam ik een gedicht tegen dat ik mooi vind passen bij de ganzen en bij 'samen de weg gaan':

*Wijs me de weg
als ik verdwaal
in mijn hoofd
en hart
houd me vast
als ik verstijf
me verslik
stik
kus me zacht
als ik ontwaak*

Laten we dat blijven doen: om ons heen elkaar de weg wijzen en elkaar vasthouden, en in het grote geheel blijven hopen dat de koers vooral samen bepaald wordt.

Met een hartelijke groet,
Helene Westerik

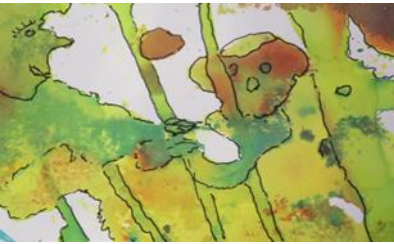
Van de voorganger

Op 6 oktober jl. startten we het nieuwe seizoen met een vrolijke zondagmiddag! We zongen samen met Wim Boer over het licht, en het thema oplichten kwam tot zijn recht met de kaartjes die we onder leiding van Paula Smit maakten.

Zie onderstaande foto's.

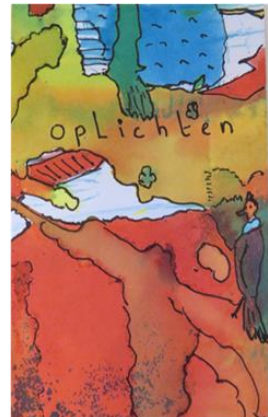
Kaartjes waarop we allerlei beelden konden laten oplichten, en die we nadien als blijk van groet en steun verstuurd naar mensen in onze eigen omgeving.

Ook ik kreeg er één!

Het was echt een geweldige middag met een grote opkomst (!), met heerlijke herfsttaarten van Harriët Drenthen, en nadien bij de lunch een verwarmende soep van Gerda Wiggerink, hartige

taarten en cakes van Lammy Tillema en Ans Hovenkamp, en vishapjes van Herman Tomeff.

Ik vertelde een verhaal over een standbeeld en een zwaluw – over de edelstenen en het vergulde laagje goud van dat standbeeld, dat door de zwaluw beetje bij beetje naar mensen werd gebracht die het nodig hadden. Een verhaal bedoeld als beeld voor wat wij voor elkaar kunnen betekenen. Dat we, ieder van ons op zijn eigen manier, anderen kunnen doen oplichten.

Paula Smit was de eerste in de rij van het project Kunst in de Kerk (zie elders in Onze Band); zij liet het beeld zien dat zij kreeg toen zij afscheid nam van de school waar ze werkte: een prachtig, krachtig en verfijnd beeld van zwaaiende kinderen. Zo kan afscheid (dat toch vaak moeilijk is) lichter worden.

Het was, kortom, een veelzijdige middag, waarop we niets te kort gekomen zijn, waarop we elkaar en anderen ‘op’ gelicht hebben, om zo opgeladen aan het nieuwe seizoen te beginnen.

Op 3 *november* zouden we in ‘t Stroomdal de dienst gedaan hebben, maar de zaal is helaas niet beschikbaar. Daarom zijn we in ons eigen gebouw en bieden we de mensen uit ‘t Stroomdal vervoer aan. Het thema heeft iets te maken met ‘verliezen’ en ‘vinden’ – wat het precies wordt, is nog aan het rijpen.

Op 1 *december* beginnen we alweer aan ‘de weken vóór kerst’ – vaak drukke weken, met hopelijk ook wat tijd voor bezinning, voor ‘winter’ en ‘verlangen naar licht’.

En tussendoor zal er vast weer van alles gebeuren, in de wereld, in Europa, in Nederland en in onze eigen omgeving. Mag alles wat er oplicht ons goede moed geven om dat wat donker is te kunnen trotseren.

Bij het schrijven van deze kopij heb ik een weekje Terschelling voor de boeg (t/m vrijdag 1 november). In geval van spoedeisende zaken kunt u contact opnemen met een van de bestuursleden.

Tot ziens in november en december!

Met een hartelijke groet,
Helene Westerik

Van de bestuurstafel

Toiletgroep

Het afgelopen jaar zijn we druk geweest met de nieuwe toiletgroep. We hebben subsidies aangevraagd en toegezegd gekregen, en met een eigen bijdrage van 5.000, zouden we het plan kunnen realiseren.

Een van de redenen voor het plan was het gebruik van ons pand door derden voor concerten e.d. Nu daarin echter een wijziging in is gekomen, heeft het bestuur zich beraden op de noodzaak van een nieuwe toiletgroep, mede in relatie tot onze eigen bijdrage. Het resultaat is dat we voorlopig afzien van het realiseren van een nieuwe toiletgroep.

Het is jammer; misschien kan het in nabije toekomst alsnog.

RABO bank ClubSupport

Dank zij diegene die als lid van de Rabobank op onze vereniging gestemd hebben, mochten we op maandag 14 oktober j.l. een cheque van € 146,75 in ontvangst nemen.

De Rabo directeur had nog een verrassing voor alle verenigingen, de Rabobank schonk alle verenigingen € 100,- extra. Wij kregen dus € 246,75.

Hartelijk dank aan iedereen die de moeite hebben genomen om te

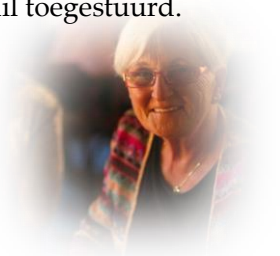
stemmen. Als U een rekening hebt bij de Rabobank in Beilen, bent U nog niet automatisch lid van de Rabobank. Stemmen kan alleen als je lid bent van de Rabobank. Het lidmaatschap is gratis.

Dus als U volgend jaar ook wilt stemmen, kunt U bij de bank melden

dat U lid wil worden van de Rabobank.

U krijgt dan voor een volgende keer een stembiljet of e-mail toegestuurd.

Hartelijke groet, Berty Bruggink

Van de penningmeester

De collecte die we hielden op 6 oktober bracht het mooie bedrag van € 96,40 op.

Namens het bestuur hartelijk dank.

2^e penningmeester Gerda Wiggerink

Over Verwondering Gesproken

We blijven ons verwonderen,
en wel op 5 november en 3 december.
We beginnen om 19.30 uur.
Inloop vanaf 19.15 uur.

Kunst in de kerk

Nadat we tijdens de startzondag in 2018 de ideeën van Kunst in de Kerk hebben gepresenteerd is het nu tijd om het te concretiseren.

Met ingang van 6 oktober 2019 wordt er iedere 1^e zondag van de maand een kunstwerk (beeld, schilderij ,o.i.d.) voor in de kerk tentoongesteld.

Als u een beeld, schilderij, of iets anders heeft en het wilt tonen aan de gemeente dan kunt u dat opgeven bij Paula Smit of Wietze de Boer.

De inbrenger krijgt dan ook de gelegenheid om kunstwerk toe te lichten (achtergrond, emotie, enz.)

Het is de bedoeling dat het kunstwerk voor de dienst geplaatst wordt en na de dienst weer wordt meegenomen.

Het mag natuurlijk ook werk van u zelf zijn.

Deze akte is eerst voor een jaar, waarna evaluatie volgt.

De eerste 2 x verzorgen wij (Paula en Wietze) de presentatie.

We hopen dat velen zich aanmelden en zo een goede inbreng tegemoet kunnen zien.

Paula en Wietze

Samen Eten

Het blijft leuk én lekker. Samen Eten: op 21 november (let op: dit is een *donderdag!*). Om 17.30 uur. Kosten: € 6,00. Opgeven bij Gerda Wiggerink. Wilt u ook een keertje koken, of een toetje maken, dan kunt u dat ook doorgeven aan Gerda.

Liefde van Beilen

De volgende Liefde van Beilen is op 26 november (dit is een *dinsdag*). We beginnen om 20.00 uur. Inloop vanaf 19.45 uur. Zie verder de pagina van de Liefde van Beilen op Facebook.

Sprezzatura

Op *dinsdag 15 oktober* bezochten we in het Drents Museum de tentoonstelling Sprezzatura. Samen met Blue (de gids) betraden we de museumzaal, waar het op een prettige manier rustig was.

Met de prachtige verhalen en uitleg van Blue was het zeer de moeite waard. Sprezzatura betekent virtuositeit, en dat is in het licht van de schilderijen te vertalen als 'met zwier, met gemak geschilderd'.

We zagen schilderijen met romantische taferelen, maar ook met de andere kant van het bestaan; van armoede, van op straat slapende kinderen die elkaar warm moesten zien te houden en van eenzaamheid op kerstavond. We hoorden de verhalen over een schilder die gelukkig was met zijn bestaan, en een ander die niet kon geloven in zijn eigen kunnen en daardoor het leven niet aankon. Kortom: een tentoonstelling met verhalen – in woord en beeld – over het leven zelf.

Het schilderij dat het boegbeeld van de tentoonstelling is, heet 'het meisje op de rots' en is geschilderd door Filippo Palizzi.

Het bijzondere is dat er ook een tekst op staat; van de schilder aan een vriend, die het leven vaak moeilijk vond. Vrij vertaald staat er: ik lig hier voor jou op de rots; en als je ongelukkig bent, kijk dan naar mij en denk: laat ik maar gelukkig zijn! Een mooi voorbeeld van 'oplichten'! Letterlijk en figuurlijk, zo boven op een rots. Zou zo'n zinnetje helpen, kun je je afvragen....wat misschien wel het meeste helpt is de vriend die zo iets voor jou maakt en het jou zo gunt om gelukkig te zijn.....

In 2020 gaan we zeker verder met onze museumbezoeken!

De Jaco

Stapsteen – 15 december

We zijn heel blij dat we op zondagmiddag 15 december de

Börckerstroomzangers mogen verwelkomen voor een kerstconcert!

Het begint om 15.00 uur. De kerk is open vanaf 14.30 uur.

Entree: € 7,50 inclusief koffie/thee in de pauze.

Hartelijke groet, Aly, Grietje, Janne, Lies en Helene

Een bijzonder uurtje...

L'Heure Exquise - 'Het lied van de ziel'

Hanneke Landa – Harp

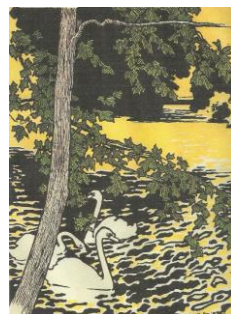
Anneke Okkerse – Zang

Helene Westerik – Verhaal

Een uitgelezen uurtje! Met zang, harpmuziek en een verhaal over het lied van de ziel.op de vleugels van de nachtegaal, zwemmend met de zwaan, oog in oog met de waterlelie en de lotusbloem, onder het licht van de maan.....

Muziek als liefde op zoek naar de ziel van alle dingen.

Met liederen van Gabriël Pierné, Edward Grieg, Robert Schumann, Reynaldo Hahn en Yrjö Kilpinen.

Nog te zien en te horen op:

Vrijdagavond 8 november 2019, om 20.00 uur:

Kerk van Odoorn, Valtherweg 1, Odoorn

Gratis toegang – een vrijwillige bijdrage wordt op prijs gesteld

Nadere informatie: Anneke Okkerse: 06-26134868 of Helene Westerik: 06-43167139

In memoriam

IN MEMOIRIAM JANTINA (TINIE) JAGER-WESSELING

Op 8 oktober j.l. overleed op 93 jarige leeftijd Tinie Jager-Wesseling.

Haar uitvaart vond plaats op 14 oktober j.l. in het uitvaartcentrum te Beilen.

Tinie werd geboren op 12 februari 1926 te Zwiggelte, zij kwam uit een gezin van 10 kinderen, waarvan zij het derde kind was, ze had vier broers en vijf zussen en boven haar rouwkaart stond in de tekst geschreven:

EEN MENS KAN ALLES, ZOLANG ZIJ NIEMAND TOT LAST IS.

De regie voeren over haar eigen leven, en niemand tot last zijn, dat was typisch Tinie. Na de lagere school ging zij werken als 13 jarig meisje bij verschillende boeren als dienst meisje, tot dat in 1940 de oorlog uitbrak, de avondklok werd ingevoerd en iedereen moest om 8 uur thuis zijn, ramen werden geblindeerd. Het waren moeilijke tijden. Na de bevrijding in 1945 werd de draad weer opgepakt, en in 1950 kreeg ze contact met Hendrik Jager uit Spier en in februari 1951 gingen ze trouwen, ook in dat zelfde jaar werd hun zoon Henk geboren. Na een aantal jaren bij de ouders te hebben ingewoond werd er verhuisd naar Spier, naaar het kleine huisje achter het bos in Spier, hier hebben ze nog vier jaar gewoond. In die tijd werden de inkomsten verworven door de boerderij samen met de gehele familie Jager te runnen.

In 1957 kregen ze de kans door de ontwikkeling van de ruilverkaveling Spier / Wijster ontstond het gebied de Grondsels.

Daar werd in nauwe samenwerking met Hendrik Jager sr. een nieuwe boerderij gebouwd, heideveld werd eerst afgebrand en daarna praktisch met de schop tot cultuur grond verwerkt. De boerderij bestond voornamelijk uit koeien, varkens, bieten en paarden, het was een z.g. een gemengd bedrijf. Er moest in die tijd hard worden gewerkt. In december werd hun dochter Zwaantje geboren. De zondagse uitstapjes bestonden hoofdzakelijk uit familie en vrienden bezoek in Spier, en met de eerste aangeschafte auto rond rijden. Toen Hendrik de leeftijd van 65 jaar had bereikt werd er verhuisd naar de Kalmoes in Beilen. Samen hebben ze hier nog 12 mooie jaren beleefd, op vakantie naar Gennep en samen met Hennie en Dick, Oostenrijk bezocht. Het waren mooie jaren, echter in 1998 werd Hendrik ernstig ziek, eerst werd hij door Tinie anderhalf jaar thuis verzorgd, 24 uur per dag, totdat het niet meer ging. In het jaar 2000 ging Hendrik naar de Altingerhof, Tinie bezocht hem met de fiets, iedere dag en deed al het mogelijke om het leven van haar dierbare Hendrik zo aangenaam mogelijk te maken, en uiteindelijk is hij in 2002 overleden. Dit was een hele zware dag voor ons allemaal, het loslaten van je dierbare en opeens sta je er alleen voor. Door de steun van de familie, vrienden, burens en vooral dochter Zwaantje, met haar man Marginus. Henk en Hennie en heel veel van haar zussen kwam zij ook hier weer boven op, en werd de draad wederom opgepakt. Ook hierna heeft zij nog 17 mooie jaren in de Kalmoes doorgebracht. Samen met haar zussen bezochten ze de Middenveldtentoonstelling, zij hield veel van de tuigpaarden, en kon bijzonder genieten van de Shantykoren in Westerbork, en op TV luisterde ze graag naar de muziek- en kerkuitzendingen, ondanks dat zij zelf niet veel de kerk bezocht. Ook is zij zelf enkele keren door ernstige ziektes getroffen, tot maart j.l leek zij echt oud te gaan worden. Na een opname in het Bethesda ziekenhuis te Hoogeveen en revalidatie in Weidestyn in Hoogeveen, keerde zij wederom terug in haar huisje aan de Kalmoes in Beilen. Met behulp van de reeds eerder genoemde personen en sociale hulpdiensten heeft zij hier nog bijna een ½ jaar mogen wonen. Wonderbaarlijk wat medicijnen kunnen doen.

Op 8 oktober j.l. is zij van ons heen gegaan, een prachtige afscheidsdienst. Wij verliezen in haar een liefdevolle zorgzame lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder, en de mooie warme herinneringen zullen bij ons blijven.

Rust zacht lieve mam!

Henk en Hennie Jager en Zwaantje en Marginus Oostenbrink

*Zij die hun verjaardag hopen te vieren
(vanaf 75 jaar)*

Mevr. H. Leungen-Bonnen	Beilen	03-11-1933
Dhr. W. Dolfing	Beilen	13-11-1931
Mevr. A. Hovenkamp-Benedictus	Beilen	19-11-1937
Mevr. L. Wesseling-Noordhuis	Beilen	20-11-1936
Mevr. F. Heslinga	Beilen	24-11-1925
Mevr. H. Reinders-Prakken	Beilen	24-11-1936
Mevr. E. F. Smit-Breeuwer	Beilen	27-11-1934
Mevr. J. Brunsting-Goudswaard	Beilen	30-11-1928
Dhr. J. Koerts	Beilen	08-12-1933
Mevr. H. Weurding-Boer	Westerbork	18-12-1929

'Feest van de Geest'

De voorbereidingen voor deze kunstroute zijn alweer in volle gang. Ook komend jaar doen we weer mee aan de kunstroute 'Feest van de Geest', door ons kerkgebouw open te stellen voor één van de deelnemende kunstenaars. Het is nog niet bekend wie dat zal zijn.

Met Pinksteren zal de kunstenaar zijn/haar kunstwerken tentoonstellen.

Het thema voor het komend jaar is 'In vuur en vlam'. In de kerkdienst zal dan ook aandacht worden besteed aan dit thema.

We houden u op de hoogte van verdere ontwikkelingen in 'Onze Band'.

Wietze de Boer en Paula Smit

Zusterkring

7 Oktober 2019

Berty Bruggink opent deze middag met een welkom, in 't bijzonder de heren Hoving en Wolbers uit Westerbork. Wij hebben in het afgelopen seizoen van vier leden afscheid moeten nemen.

De kaars wordt aangestoken door Hennie ten Berge, de overdenking wordt gelezen door Berty Bruggink, *“Van Bomen en de dingen die voorbij gaan.”*

Daarna zingen wij het lied B9 vers 1. In de pauze die nu volgt drinken we een kopje thee met een traktatie van Hennie ten Berge.

Nu krijgen de heren het woord, ze gaan ons Drentse verhalen en gedichten voor lezen. Aan het eind van de middag kregen we allen nog drie Drentse boekjes van Hoving en Wolbers. Om vier uur sluit Berty en bedankt de heren voor de gezellige middag. En overhandigd een enveloppe.

De volgende bijeenkomst is op 4 november.

Dhr. De Vries neemt ons mee in de wereld van de bijenvolken.

Hennie ten Berge- Meijers

Bloemengroet

De bloemen waren op startzondag voor Mevr. A. Doorten- v.d. Lande en voor Mevr. W. Middeljans- Koopman en voor dhr. Middeljans.

Mutaties

Wil Middeljans woont sinds een tijdje in P.G. Weidesteyn – afdeling Heideblauwtje 2, kamer 210. Het is voor haar en Henk een moeilijke tijd van wennen aan de nieuwe situatie. Als u Wil wilt bezoeken, dan kan dat alleen na overleg met Henk. Zijn telefoonnummer is: 0593 – 523984.

Inleveren kopij

Voor het volgende nummer kunt u de kopij inleveren bij Gerda Wiggerink tot uiterlijk vrijdag 6 december 2019

Preek van de leek – Henk Berghuis

Geboren en getogen in Beilen, en sinds 15 jaar het gezicht van café de Cerck: Henk Berghuis.

Op zondagmiddag 17 november vertelt hij zijn levensverhaal in Vrijzinnig Centrum 'de Stroming' – een plek die Henk al vele jaren kent.

Over het hoe en waarom, over religie, ouder worden en eenzaamheid, dát kunt u die zondagmiddag horen in woorden én muziek.

Met medewerking van het duo Lenny & Junior.

Adres: Weijerdstraat 9, Beilen.

Aanvang: 15.00 uur.

Vanaf 14.30 bent u welkom voor een kopje koffie/thee.

Nadien bent u welkom in café de Cerck, met een optreden van Lenny & Junior, een bitterbal van Henk en een drankje voor eigen rekening.

ADVENT RETRAITEAVONDEN IN MONASTIEKE STIJL

Advent – een tijd van inkeer en bezinning, van wachten en verstillen.

Op iedere maandag in de Advent wordt er in de R.K. kerk Sint Willibrord Beilen een retraiteavond in monastieke stijl gehouden. Op deze avonden mogen we op een eeuwenoude wijze onszelf en de ander verrijken door ontmoeting, samen eten en gebed. Dit alles in een sfeer van rust, stilte en inkeer.

De retraiteavonden worden helemaal door vrijwilligers georganiseerd en ze zijn open voor iedereen. Aan deze avonden zijn geen kosten verbonden, maar er wordt een vrijwillige bijdrage gevraagd ten bate van de Adventsactie.

De avonden zien er ongeveer als volgt uit:

- 17.30 Inloop en ontmoeting met koffietafel
- 18.00 Maaltijd in stilte
- 18.45 (gezongen) Getijdengebed in de kerk

Hierna verlaten we in stilte de kerk.

De data zijn:

- maandag 2 december
- maandag 9 december
- maandag 16 december
- maandag 23 december

Opgave kan tot 12.00 uur op de betreffende dag.

Adres:

Prins Hendriksstraat 5
9411 NZ Beilen

Voor meer informatie of om u zich op te geven:

Linda Bridges Karr

Linda@BridgesKarr.nl of 06 26888642 OF

Wiebrand Boonstra

WLBoonstra@planet.nl of 645283668

Gedicht

Ogen

*As ik mien ogen dicht doou
dan kan ik je anraoken
veuil ik traonen op je wang
dan veeg ik ze vot
met de binnenkaant van mien haand*

*As ik mien ogen dicht doou
dan hol ik je krampende lichem
heuil dicht tegen mij an
dan praot ik met joe
met de binnenkaant van mien haand*

*As ik mien ogen dicht doou
dan leef je in mij
laot jij je leven met mij
dan praoten wij
met de binnenkaant van onze handen*

Janny Boerema

Veur de Preek - 13 oktober 2019 - Helene Westerik

Lieve luisteraars,

Het was op een zachte avond van een warme, zonnige dag. En het was op een regenachtige avond van een grijze dag. Beide keren zat ik op een tribune in het Buinerveld, en keek naar Mammoet.

Een theatervoorstelling rondom de vraag of de mens van nu nog wel geschikt is om te leven in overeenstemming met de natuur.

We zeggen het vaak – dat we dat wensen en dat we duurzaam willen leven.

Maar weten we wel echt wat we zeggen?

Vanaf de oertijd tot nu hebben we ons als mensen natuurlijk door ontwikkeld.

Zó dicht leven bij en in de natuur is voor de meeste mensen van nu niet te realiseren. Als ze het al zouden wensen.

De eerste keer dat ik bij de voorstelling was, was er zoveel te zien en te horen dat ik nog een tweede keer wilde gaan. Om dan niet zozeer te kijken, maar met name te luisteren.

Wat mij vooral intrigeerde waren de rituelen van de generaties voor ons, als uiting van hun pogingen om de loop van het leven te beïnvloeden.

Om met name hun angsten te bezweren. Angst voor tegenslag, angst voor de toorn van een God als je iets deed wat die God niet welgevallig was. Angst voor een God die jou op de proef stelt. Onzin, wordt er nu zo makkelijk gezegd: dat geloof je toch niet!

In de voorstelling werd goed zichtbaar wat het betekent om als mensen in afhankelijkheid van elkaar te leven. In het stuk over het heilige hert dat gedood werd door de stamoudste, moest er uiteindelijk één persoon geofferd worden om de hele gemeenschap te redden van de toorn van een God.

In het stuk over de indringers die werden verjaagd en gedood, werd duidelijk dat gemeenschappen een zondebok uitzoeken om hun eigen onderlinge frustraties te kunnen uiten, waardoor de gemeenschap kan blijven voortbestaan.

In de ontwikkeling van de mensheid zijn we de notie van afhankelijkheid van elkaar en van de natuur steeds meer kwijt geraakt. En misschien daardoor ook wel de noodzaak van rituelen en van Goden, van religie.

Dat woord religie betekent 'verbinden'. En dat is wat je zeker in de voorstelling zag: het geloof in hun God verbond de mensen.

En hoe is dat nu? Verbinden wij ons met elkaar vanwege iets waar we heilig in geloven? Of geloven we het allemaal wel! Of proberen we onszelf tot God te verheffen en zijn we heel druk om dat te bewijzen? Dat WIJ het voor het zeggen hebben!

Wat als het nu echt zo is dat we als mensen afhankelijk zijn van elkaar en van alles wat leeft? Als dat die eeuwenoude boodschap is die steeds in andere gedaantes door de wereld gaat, in al die oude rituelen en in al die heilige boeken? Zoals in de Bijbel, waarin je zoveel verhalen kunt lezen over het belang van verbinding. Verbinding tussen mensen onderling, tussen mens en dier en tussen dieren.

En ja, zeker ook verbinding tussen alles wat leeft en God. Als naam voor dat grote geheel waar alles wat leeft verbonden is. Niet een toornige God, niet een God die van alles wil of niet wil, maar een God als kracht die mensen aanzet om verbonden te zijn. Ten goede.

En als je verbonden wilt zijn, ja, dan is het soms nodig om je op te offeren voor het belang van een ander. Omdat je het wilt. Uit liefde. En niet omdat je het moet. Misschien is dat wel de aller moeilijkste opdracht aan mensen, aan mij, aan u. Om ons te blijven verbinden, uit liefde. Laten we niet bang zijn en ons niet weerhouden, want we doen het niet alleen, zoals zo prachtig bezongen wordt in het volgende lied: Nada te turbe.

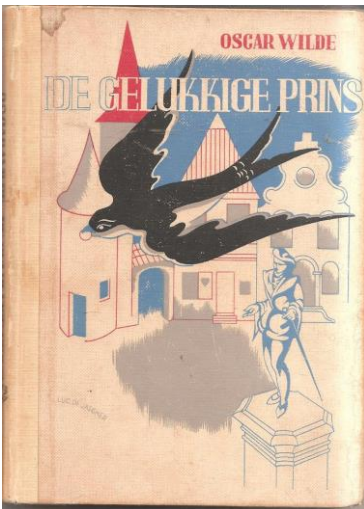
Verhaal:

Naar een verhaal van Oscar Wilde – bewerkt door Helene Westerik

Er was eens een kleine zwaluw, die in de herfst op weg was naar het warme zuiden. Op een avond rustte hij uit aan de voeten van een standbeeld, dat midden in een stad op een hoge zuil stond. Het was het beeld van een prins; zijn ogen waren van schitterende blauwe edelstenen en hij was helemaal met goud bedekt.

Voor de zwaluw was het een veilig plekje om uit te rusten. Hij stak zijn kop in zijn veren en wilde gaan slapen. Maar op dat ogenblik viel er een dikke druppel water op zijn rug. Hij keek op naar de sterrenhemel en zei: "Wat vreemd! Er is geen wolk aan de hemel en toch regent het." Er viel nog een druppel en nog een. Nu vloog de zwaluw omhoog en ging op de schouder van de prins zitten. Daar zag hij dat de ogen van de prins vol met tranen stonden. "Wie ben jij?" vroeg de zwaluw. "Ik ben de gelukkige prins." "Waarom huil je dan?" vroeg de zwaluw.

"Toen ik nog leefde en het hart van een mens had, wist ik niet wat tranen waren," antwoordde de prins, "want ik woonde in een paleis waar geen verdriet werd toegelaten. Er was een hoge muur om de tuin heen en het kwam nooit bij me op om te vragen wat er achter die muur lag: alles om me heen was zo mooi. Zo leefde ik en zo stierf ik. Nu ik dood ben, hebben ze me hier zo hoog neergezet dat ik alle lelijkheid en ellende van mijn stad kan zien en al is mijn hart van lood gemaakt, toch kan ik niet anders dan huilen.

Daar ginds bijvoorbeeld staat een klein huis. Het raam staat open en ik zie een vrouw aan een tafel zitten. Haar gezicht staat zorgelijk en op tafel liggen er brieven van schuldeisers. Op bed ligt haar zoontje dat erg ziek is, maar ze kan de zorg die hij nodig heeft niet betalen.

Kleine zwaluw, wil jij haar een van mijn ogen brengen? Ik sta vast op mijn voetstuk en kan geen stap verzetten."

"Ik ben op weg naar het zuiden," zei de zwaluw, "ik moet vannacht uitrusten om morgen verder te vliegen." "Ach, Wil je niet één nacht bij me blijven en mijn boodschapper zijn? O.k. zei de zwaluw: 'het is al erg koud, maar ik zal één nacht blijven en je boodschapper zijn."

De zwaluw nam een van de ogen van de prins in zijn snavel en vloog ermee naar het huis van de vrouw. Hij wipte door het raam naar binnen. Ze was aan tafel in slaap gevallen, en zachtjes legde hij de saffier naast haar neer. Toen hij terug kwam, zei hij tegen de prins: vreemd, het is koud, maar ik voel me warm van binnen.

De volgende morgen wilde de zwaluw afscheid nemen van de prins. "Och kleine zwaluw," zei de prins, "wil je niet nog één nacht bij me blijven? Beneden op het plein staat namelijk een dakloze vrouw die kranten verkoopt. Ze heeft haar kranten in de goot laten vallen waardoor ze nat zijn geworden. Ze kan ze nu niet meer verkopen en als ze zonder geld bij haar baas komt, heeft ze een probleem. Neem met je snavel mijn andere oog eruit en geef het haar.

"Je andere oog kan ik er niet uithalen," zei de zwaluw, "dan zou je helemaal blind zijn!"

"Kleine zwaluw," zei de prins, "doe toch wat ik je vraag!" En de zwaluw nam het andere oog van de prins in zijn snavel en vloog ermee naar beneden.

Hij fladderde boven de vrouw met de natte kranten en liet de saffier op haar open hand vallen. "Wat een geluk" riep de vrouw!

De zwaluw vloog terug naar de prins. "Nu ben je blind," zei hij, "en daarom blijf ik voorgoed bij je." "Nee, kleine zwaluw," zei de prins, "jij moet naar Egypte." "Nee, ik zal altijd bij je blijven," zei de zwaluw en hij viel in slaap aan de voeten van de prins.

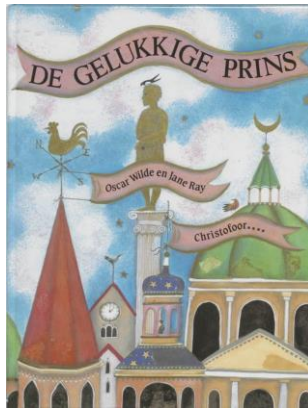
De volgende morgen van de prins zitten en over wat hij had gezien "Kleine zwaluw," zei de wonderlijke dingen uit vlieg nu over mijn stad ziet."

De zwaluw vloog over de rijke mensen in hun overvloed hadden, zorg

nodig hadden en steeds meer invloed kregen. Hij vloog naar het andere deel van de stad, en zag mensen die maar moeizaam werk kregen omdat ze niet een schaap met 5 poten waren, mensen die niet gezond waren en mede daardoor schulden kregen.

De zwaluw vloog terug en vertelde de prins wat hij had gezien. "Ik ben bedekt met goud," zei de prins, "neem het stukje voor stukje van me af en geef het aan die mensen die het nodig hebben."

En de zwaluw deed wat de prins hem vroeg. Telkens vloog hij met een stukje bladgoud in zijn snavel naar de mensen die het nodig hadden. Blij waren ze dat het allemaal wat makkelijker werd. Maar de gelukkige prins werd langzamerhand helemaal grauw en grijs.

ging hij op de schouder vertelde hem verhalen in vreemde landen. prins, "je vertelt me over andere landen, maar en vertel me wat je dáár

grote stad en zag hoe de mooie huizen alles in konden kopen die ze

Toen kwam de sneeuw en het begon te vriezen. De kleine zwaluw kreeg het steeds kouder, maar hij wilde niet bij de prins weggaan, hij hield teveel van hem. Hij pikte kruimels op bij de deur van de bakker en probeerde warm te blijven door met zijn vleugels te slaan.

Maar tenslotte wist hij dat hij ging sterven. Hij had nog net genoeg kracht om nog één keer op de schouder van de prins te vliegen.

"Dag, lieve prins," dat je eindelijk naar zwaluw," zei de prins, "je gebleven." "Ik ga niet zwaluw. Hij streek met wang van de prins en viel

fluisterde hij. "Ik ben blij Egypte vertrekt, kleine bent hier al te lang naar Egypte," zei de zijn kopje langs de grijze dood aan zijn voeten neer.

Op dat ogenblik klonk er binnen in het standbeeld. prins brak in tweeën. Het

een vreemd krakend geluid Het hart van lood van de vvoor dat het kraakte!

Even later liep de burgemeester op het plein en keek omhoog naar het standbeeld. "Wat ziet de gelukkige prins er armoedig uit!" zei hij. "Zijn ogen zijn weg en hij is niet meer verguld." Hij gaf opdracht het standbeeld weg te halen, en het werd in de oven van een gieterij gesmolten.

Maar het loden hart wilde niet smelten. Daarom werd het op een vuilnisbelt gegooid. Daar was ook de dode zwaluw met het vuil van het plein terecht gekomen.

Toen klonk er uit de hemel - of was het uit de aarde? - een stem met een opdracht: "Breng ons de twee kostbaarste dingen van de stad." Een engel vloog uit en kwam terug met het hart van lood en de dode vogel.....